

Arrest

nr. 161 949 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DERHASSELT, die loco advocaten D. ANDRIEN en G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde bij het indienen van uw asielaanvraag de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in augustus 2013 dit land te zijn ontvlucht nadat een aanslag werd gepleegd op uw vader en de taliban ook u met de dood bedreigde.

Doorheen de gehoren in het kader van uw asielaanvraag en na confrontatie met informatie die het Commissariaatgeneraal bezit, paste u uw verklaringen aan en stelde u zowel de Afghaanse als de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent lid van de stam van de Mashwanis en uw familie komt uit de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan. Uw vader verblijft momenteel in Kabul en de rest van uw familie verblijft in de grensregio, afwisselend in Afghanistan en Pakistan. U studeerde in Pakistan, eerst

in Mardan en nadien aan de Al-Khair University tot in 2009. Nadien verbleef u bij uw familie in de grensregio. In april 2011 is uw grootvader 'M.Z.' omgekomen bij een bomaanslag in Kunar, Afghanistan. Hij zou zijn gevisieerd door de taliban. Nadien, tussen april 2011 en maart 2012, werd u door uw vader opgedragen de leiding te nemen over de 'Lashkar' die uw stam zou hebben georganiseerd en die, in samenwerking met het Pakistaanse leger, de taliban bestreed.

In maart 2012 reisde u met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk (VK) waar u tot januari 2015 zou hebben verbleven. Omdat in het VK de school waar u was ingeschreven gesloten werd en u riskeerde door de autoriteiten te worden teruggestuurd naar Pakistan, besloot u naar België te komen waar u op 14 januari 2015 asiel aanvraagde. U vreest bij een terugkeer naar Afghanistan of Pakistan in eerste instantie de taliban die in een vijandschap met uw familie zou verkeren. De taliban zou u viseren als destijdsde leider van de Lashkar die uw stam zou hebben opgericht. Daarnaast verwijst u naar de onveiligheid in Kabul, Afghanistan waar uw vader nu verblijft met een persoonlijke bodyguard. Ten slotte verwijst u naar de mentale onmogelijkheid voor u om te gaan wonen in uw regio van afkomst waar een andere levensstijl geldt dan die u hier kende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende kopieën voor: Taskara (Afghaans identiteitsdocument) van u en familieleden, Afghaanse paspoorten van familieleden, beroepskaart vader, poststukken, verschillende schoolattesten, VDC card (2013) (Village Development Committee) en algemene informatie over uw grootvader 'M.Z.'.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

In wat volgt zal het Commissariaat-generaal uw vrees voor vervolging en uw nood aan bescherming beoordelen ten aanzien van Pakistan, een van de landen waarvan u de nationaliteit bezit en waar u bovendien het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht.

Vooreerst moet het CGVS opmerken dat uw verklaringen bij het indienen van uw asielaanvraag en een eerste gehoor op het CGVS niet in overeenstemming zijn met informatie waarover het CGVS beschikt. Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht en, integendeel, bewust frauduleuze verklaringen heeft afgelegd. Zo blijkt uit **informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA)**, dat u in het bezit bent van een eigen Pakistaans paspoort en dat u met dat paspoort in Abu Dhabi (VAE) een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (VK). U hebt deze informatie in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag immers ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u enkel de Afghaanse nationaliteit bezit (zie verklaring DVZ vraag 6) en dat u nooit een paspoort zou hebben gehad (zie verklaringen DVZ vraag 26). Daarna verklaarde u ten aanzien van het CGVS ook expliciet dat u nooit in het VK bent geweest (zie gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.13), ook al werd u er op gewezen dat uw facebookprofiel wel melding maakte van een verblijf in het VK. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u hebt er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid. Te meer daar later in de asielprocedure uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens geprobeerd heeft een verblijf in het VK achter te houden. Zelfs nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u niet dadelijk toe dat u vanaf maart 2012 tot januari 2015 in het VK verbleef tot aan uw komst naar België (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p. 5-15). U wilde eerst nog uw verblijf in het VK ontkennen en daarna verklaarde u eerst nog te zijn teruggekeerd naar Pakistan vanuit het VK, maar ook dat diende u na aandringen te ontkennen. . Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u er geen asiel kon aanvragen omdat u op uw naam een visum kreeg (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.14). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het VK, waar u lange periode verbleef (van maart 2012 tot januari 2015), is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien bovenstaande vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnen, komt niet alleen de geloofwaardigheid van uw initiële asielmotief, maar ook de uiteindelijke (aangepaste) reden van uw asielaanvraag, zijnde uw vrees tan aanzien van de taliban omdat u ooit de leiding zou hebben gehad over de Laskhar van uw stam, weinig overtuigend over. **Enerzijds** verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag én op het eerste gehoor van het CGVS dat u destijds Pakistan diende te verlaten in 2013 nadat uw vader in augustus 2013 was aangevallen. De taliban zou u vervolgens hebben gecontacteerd en met de dood hebben bedreigd, waarop u het land zou hebben verlaten (zie vragenlijst CGVS 26/01/2015 vraag 5 en gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.14). Bij het tweede gehoor op het CGVS gaf u echter te kennen dat u al vanaf maart 2012 in het Verenigd Koninkrijk was. U verwees nergens naar een aanval op uw vader en gaf expliciet te kennen dat u Pakistan verliet omdat uw familie de taliban vreest (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.9). Aldus kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde aanval op uw vader als reden voor uw vertrek naar Europa, des te meer gezien uw vader voor u een studentenvisum zou hebben geregeld, hetgeen geen éenvoudige procedure is die toch wat tijd in beslag neemt. **Anderzijds** paste u, na confrontatie met vastgestelde fraude, een deel van uw verhaal gewoon chronologisch aan. U plaatste het deels gewoon eerder in de tijd, namelijk zou u niet in 2012-2013 (zie gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.10) actief zijn geweest als 'leider' van de Laskhar, maar zou het de periode 2011-2012 betreffen (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.9). Het gewoon aanpassen van de chronologie van uw asielrelaas nadat bepaalde verklaringen als ongeloofwaardig werden vastgesteld, komt weinig overtuigend over. Bovendien kunt u dit relaas en uw betrokkenheid bij de Laskhar op geen enkele wijze staven met documenten of bijvoorbeeld met foto's van uw activiteiten (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.10). De VDC-card die u voorlegde dateert van 2013 (zie groene map), een periode waarin u in werkelijkheid in het VK zat en die dus materieel onmogelijk authentiek kan zijn. U liet immers blijken dat deze kaart u was uitgegeven omdat u samenwerkte met het Pakistaanse leger (zie gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.10), maar u gaat hierbij voorbij aan het feit dat u al sinds maart 2012 in het VK leefde. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u valse stukken trachtte voor te leggen ter staving van uw relaas. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw beweerde leiderschap van de Laskhar die door uw stam werd opgericht. U maakt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat u daarom bij een eventuele terugkeer naar Pakistan zou worden gevisieerd door de taliban. Bovendien heeft het u ook niet weerhouden om vanuit het VK op facebook open en bloot aan te geven waar u zich bevond en met welke dingen u bezig was (zie blauwe map – uitprint facebook). Indien u werkelijk dermate zou worden gevisieerd dat een terugkeer onmogelijk was, zou u zich zo niet voordoen op facebook. Ten slotte blijkt ook dat al uw broers en verschillende neven die actief waren bij de Amerikaanse, Pakistaanse en Afghaanse strijdkrachten nog steeds in die regio verblijven. Ze zijn van dezelfde stam en zelfde familie, zouden ook betrokken zijn in anti-taliban activiteiten en verblijven wel nog in die regio. Aldus komt uw beweerde vrees omwille van uw beweerde leiderschap in 2011-2012 niet aannemelijk over. De kennis die u blijkt te hebben aangaande de situatie in uw regio van herkomst en het optreden van de Laskhar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze kennis kan op zich niet uw beweerd leiderschap staven. Immers hebt u regelmatig contacten met familie en is de Laskhar nog actief en kan u perfect vanop afstand op de hoogte gebracht zijn van hun activiteiten zonder zelf als leider betrokken te zijn geweest bij hun optreden.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees te koesteren in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende asielzoekers uit Pakistan, deze krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa. In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen.

Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel

geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Het CGVS beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een **redelijk intern vestigingsalternatief** beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers mag van u, als gezonde jonge man, worden aangenomen dat u, die over een paspoort beschikte en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en al verschillende jaren in het VK kon verblijven, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. U hebt immers gestudeerd en in het VK enige beroepservaring opgedaan, u spreekt redelijk Urdu en kent redelijk goed Engels.

Bovendien moet het CGVS hier opmerken dat, ondanks de verschillende conflicten waarin uw familie betrokken zou zijn, al uw broers, uw moeder en de tweede en derde vrouw van uw vader nog steeds in de grensregio van Afghanistan en Pakistan verblijven (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015). Meer zelfs, u gaf zelf aan dat een terugkeer naar de regio waar uw familie verblijft in principe een garantie is voor uw veiligheid (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.13), in tegenstelling tot een verblijf elders. Wat betreft uw bewering mentaal in de onmogelijkheid te zijn om zich opnieuw in de regio van uw familie te vestigen, merkt het CGVS op dat het u vrij staat om zich, zoals hierboven beschreven, elders in Pakistan te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden van Pakistan die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna:

vreemdelingenwet) en van "artikel 199 et 2013 van de Handbook and Guidelines on procedures", alsook op een lanifeste appreciatiefout.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Eerste grief: Betreffende de vrees van Meneer M.

Het CGVS lijkt niet te begrijpen dat Meneer M. bang is om naar Pakistan teruggaan omdat zijn broer en verschillende neven daar nog verblijven en ze ontvluchtten niet. Nochtans heeft Meneer M. specifieke en persoonlijke redenen om zijn landen van afkomst te verlaten. Inderdaad, was Meneer M. baas van de Lashkar, rol die hij goed gedetailleerd gedurende zijn twee horen (CGVS I van 24 maart 2015, p. 16 en CGVS II van 15 september 2015, pp. 9-10). Zijn situatie is verschillend van de situatie van zijn broer en zijn neven. Het CGVR kan geen link tussen hen doen.

Artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 dient toegepast te worden, wat niet correct gedaan werd door verwerende partij:

« De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en reglementen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de relevante informatie en documenten die door de asielzoeker worden voorgelegd, samen met informatie die toelaat te bepalen of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele status en de persoonlijke situatie van de asielzoeker, met inbegrip van factoren zoals zijn verleden, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of de daden waaraan hij werd blootgesteld of dreigt te worden blootgesteld, zouden kunnen worden beschouwd als een vervolging of ernstige schade, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de asielzoeker ».

Dus een grondige analyse van de individuele situatie van de asielaanvrager moet gedaan worden, wat niet correct gedaan werd door de verwerende partij.

Bovendien verweet het CGVS aan Meneer M. dat hij geen bewijs (documenten of foto's) van zijn activiteiten als Lashkar gaf. Nochtans, zoals heeft Meneer M. gezegd gedurende zijn tweede gehoor door het CGVS: "Het Pakistaanse leger, die laten ons niet met rust, ze forceren ons zo'n Lashkar te organiseren, we konden niet anders. [...] Die positie is niet officieel. Is geen uniform. Ik wil geen foto's van zulke dingen. Ik moest dat doen, geen andere optie" (CGVS II van 15 september 2015, p. 9). Het was geen officiële werk. In deze situatie mag Meneer M. geen foto of contract overleggen.

Overigens, volgens artikel 203 van de Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status van de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen: "After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Bovendien, naast het feit dat Meneer M. vrees heeft van taliban – vrees die begrijpelijk is gezien de moord op zijn grootvader, de zelfmoordaanslag tijdens de begrafenis van een neef en de diverse bedreigingen tegen hem – is hij in strijd over een land met Shahikhail stam en hij heeft een familiaal conflict met Junakhail stam. Teneinde is de securitaire situatie

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Dit is het geval, vandaar Meneer M. de bescherming van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet aanvoert.

Tweede grief: Betreffende het feit dat Meneer M. over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk loog

Krachtens artikel 199 van de Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status van de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas (b.v. RvV, n° 18.937 van 20 november 2008, § 2.8; RvV n° 27.489 van 19 mei 2009, § 2).

In casu, begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002). Inderdaad,

verweet het CGVS aan Meneer M. dat hij over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk loog. Nochtans over de vraag of "Waarom niet gezegd bij uw vorige gehoren?", Meneer M. geantwoord heeft: "In kamp er waren anderen Pasthoenen. Ze zeiden dat als ik in UK zou zeggen. Dat me terug zouden zenden. Daarom niet gezegd." (CGVS II van 15 september 2015, p. 6).

De verwerende partij schatte het antwoord van Meneer M. niet op zijn juiste waarde en heeft de slechtste aanpak voor de verzoeker genomen. Het is niet verwonderlijk dat Meneer M. bang was om de waarheid te zeggen gezien wat zijn landgenoten hem vertelden. Het is gewoon menselijk en begrijpelijk.

Derde grief: Het ontbreken van de initialen en de handtekening van de ambtenaar in het eerste gehoor van 24 maart 2015 (CGVS I van 24 maart 2015, p. 19)

Volgens artikel 16, lid 1, achtste streepje van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "De ambtenaar neemt nota van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker tijdens het gehoor. Daarenboven bevatten deze notities de volgende gegevens: - de initialen en de handtekening van de ambtenaar."

In strijd met dit artikel, bevat het verslag van het gehoor geen van deze twee gegevens (CGVS I van 24 maart 2015, p. 19).

In deze situatie mag dit verslag geen bewijskracht hebben en Uw Raad kan dus de werkelijkheid van de conclusies van de tegenpartij niet controleren."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat het ontbreken van de handtekening van de interviewende ambtenaar, de "protection officer", op het gehoorverslag van het gehoor van 24 maart 2015 ingevolge artikel 16 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe leidt dat dit verslag geen bewijskracht mag hebben, dient opgemerkt dat de handtekening van de *protection officer* op een gehoorverslag geen substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is (RvS 20 januari 2004, nr. 127.218). Verzoeker toont bovendien niet aan dat het gehoorverslag een inhoudelijk foute weergave van zijn verklaringen bevat (RvS, a.w.). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat het gehoorverslag niet de bestreden beslissing kan ondersteunen.

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift enerzijds stelt dat hij bang is om naar Pakistan terug te gaan omdat zijn broer en neven daar nog verblijven en anderzijds aanvoert dat zijn situatie verschillend is van deze van zijn broer en neven. Hoe dan ook voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet het CGVS opmerken dat uw verklaringen bij het indienen van uw asielaanvraag en een eerste gehoor op het CGVS niet in overeenstemming zijn met informatie waarover het CGVS beschikt. Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag,

waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht en, integendeel, bewust frauduleuze verklaringen heeft afgelegd. Zo blijkt uit **informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA)**, dat u in het bezit bent van een eigen Pakistaans paspoort en dat u met dat paspoort in Abu Dhabi (VAE) een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (VK). U hebt deze informatie in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag immers ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u enkel de Afghaanse nationaliteit bezit (zie verklaring DVZ vraag 6) en dat u nooit een paspoort zou hebben gehad (zie verklaringen DVZ vraag 26). Daarna verklaarde u ten aanzien van het CGVS ook expliciet dat u nooit in het VK bent geweest (zie gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.13), ook al werd u er op gewezen dat uw facebookprofiel wel melding maakte van een verblijf in het VK. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u hebt er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid. Te meer daar later in de asielprocedure uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens geprobeerd heeft een verblijf in het VK achter te houden. Zelfs nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u niet dadelijk toe dat u vanaf maart 2012 tot januari 2015 in het VK verbleef tot aan uw komst naar België (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p. 5-15). U wilde eerst nog uw verblijf in het VK ontkennen en daarna verklaarde u eerst nog te zijn teruggekeerd naar Pakistan vanuit het VK, maar ook dat diende u na aandringen te ontkennen. . Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u er geen asiel kon aanvragen omdat u op uw naam een visum kreeg (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.14). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het VK, waar u lange periode verbleef (van maart 2012 tot januari 2015), is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien bovenstaande vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnen, komt niet alleen de geloofwaardigheid van uw initiële asielmotief, maar ook de uiteindelijke (aangepaste) reden van uw asielaanvraag, zijnde uw vrees tan aanzien van de taliban omdat u ooit de leiding zou hebben gehad over de Laskhar van uw stam, weinig overtuigend over. **Enerzijds** verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag én op het eerste gehoor van het CGVS dat u destijds Pakistan diende te verlaten in 2013 nadat uw vader in augustus 2013 was aangevallen. De taliban zou u vervolgens hebben gecontacteerd en met de dood hebben bedreigd, waarop u het land zou hebben verlaten (zie vragenlijst CGVS 26/01/2015 vraag 5 en gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.14). Bij het tweede gehoor op het CGVS gaf u echter te kennen dat u al vanaf maart 2012 in het Verenigd Koninkrijk was. U verwees nergens naar een aanval op uw vader en gaf expliciet te kennen dat u Pakistan verliet omdat uw familie de taliban vreest (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.9). Aldus kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde aanval op uw vader als reden voor uw vertrek naar Europa, des te meer gezien uw vader voor u een studentenvisum zou hebben geregeld, hetgeen geen éenvoudige procedure is die toch wat tijd in beslag neemt. **Anderzijds** paste u, na confrontatie met vastgestelde fraude, een deel van uw verhaal gewoon chronologisch aan. U plaatste het deels gewoon eerder in de tijd, namelijk zou u niet in 2012-2013 (zie gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.10) actief zijn geweest als 'leider' van de Laskhar, maar zou het de periode 2011-2012 betreffen (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.9). Het gewoon aanpassen van de chronologie van uw asielrelaas nadat bepaalde verklaringen als ongeloofwaardig werden vastgesteld, komt weinig overtuigend over. Bovendien kunt u dit relaas en uw betrokkenheid bij de Laskhar op geen enkele wijze staven met documenten of bijvoorbeeld met foto's van uw activiteiten (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.10). De VDC-card die u voorlegde dateert van 2013 (zie groene map), een periode waarin u in werkelijkheid

in het VK zat en die dus materieel onmogelijk authentiek kan zijn. U liet immers blijken dat deze kaart u was uitgegeven omdat u samenwerkte met het Pakistaanse leger (zie gehoorverslag CGVS 24/03/2015 p.10), maar u gaat hierbij voorbij aan het feit dat u al sinds maart 2012 in het VK leefde. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u valse stukken trachtte voor te leggen ter staving van uw relaas. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw beweerde leiderschap van de Laskhar die door uw stam werd opgericht. U maakt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat u daarom bij een eventuele terugkeer naar Pakistan zou worden gevisieerd door de taliban. Bovendien heeft het u ook niet weerhouden om vanuit het VK op facebook open en bloot aan te geven waar u zich bevond en met welke dingen u bezig was (zie blauwe map – uitprint facebook). Indien u werkelijk dermate zou worden gevisieerd dat een terugkeer onmogelijk was, zou u zich zo niet voordoen op facebook. Ten slotte blijkt ook dat al uw broers en verschillende neven die actief waren bij de Amerikaanse, Pakistaanse en Afghaanse strijdkrachten nog steeds in die regio verblijven. Ze zijn van dezelfde stam en zelfde familie, zouden ook betrokken zijn in anti-taliban activiteiten en verblijven wel nog in die regio. Aldus komt uw beweerde vrees omwille van uw beweerde leiderschap in 2011-2012 niet aannemelijk over. De kennis die u blijkt te hebben aangaande de situatie in uw regio van herkomst en het optreden van de Laskhar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze kennis kan op zich niet uw beweerd leiderschap staven. Immers hebt u regelmatig contacten met familie en is de Laskhar nog actief en kan u perfect vanop afstand op de hoogte gebracht zijn van hun activiteiten zonder zelf als leider betrokken te zijn geweest bij hun optreden.”

Dat verzoeker geen bewijs, zoals documenten of foto's, kan neerleggen van zijn activiteiten als Lashkar, omdat het geen officiële functie betreft, is geen gegronde reden. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zijn beweerde activiteiten kan staven met bewijsstukken of dat hij een redelijke verklaring kan bieden voor het ontbreken van dergelijke stukken, *quod non in casu*.

Waar verzoeker verder nog stelt dat “hij in strijd [is] over een land met Shahikhail stam en hij een familiaal conflict [heeft] met Janakhail stam”, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nalaat hieromtrent ook maar enig concreet element bij te vermelden waaruit zou kunnen blijken dat deze vrees, in het licht van de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheden, toch als geloofwaardig zou moeten worden beoordeeld. Dit klemt des te meer daar verzoeker hiervan geen enkele melding in de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 17).

Gezien het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Betreffende asielaanvragers uit Pakistan, deze krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielaanvrager redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielaanvrager op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa. In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen.

Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e- Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Het CGVS beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten.

Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een **redelijk intern vestigingsalternatief** beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers mag van u, als gezonde jonge man, worden aangenomen dat u, die over een paspoort beschikte en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en al verschillende jaren in het VK kon verblijven, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. U hebt immers gestudeerd en in het VK enige beroepservaring opgedaan, u spreekt redelijk Urdu en kent redelijk goed Engels.*

Bovendien moet het CGVS hier opmerken dat, ondanks de verschillende conflicten waarin uw familie betrokken zou zijn, al uw broers, uw moeder en de tweede en derde vrouw van uw vader nog steeds in de grensregio van Afghanistan en Pakistan verblijven (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015). Meer zelfs, u gaf zelf aan dat een terugkeer naar de regio waar uw familie verblijft in principe een garantie is voor uw veiligheid (zie gehoorverslag CGVS 15/09/2015 p.13), in tegenstelling tot een verblijf elders. Wat betreft uw bewering mentaal in de onmogelijkheid te zijn om zich opnieuw in de regio van uw familie te vestigen, merkt het CGVS op dat het u vrij staat om zich, zoals hierboven beschreven, elders in Pakistan te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden van Pakistan die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze pertinente en correct vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg worden zij als vaststaand beschouwd en door de Raad tot zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER